

[C. J. F. Sven.]

følgelig, Sagførersalærer kommer ogsaa med, og jeg skal ikke have noget imod, at man, naar man vil billigøre en Ordning, søger at skære ned dør. Men det er jo noget billigt for Staten, naar man ser, at det en 30—40 Linier længere nede i Bemærkningerne fastslaa, at Tinglysningen og Kendelserne skal Rekvirenten betale. Ja, for det er til Staten. Altsaa, saa længe det gælder at billigøre en Foranstaltning ved at skære ned paa private erhvervsdrivende, er man uhyre villig, men naar Staten kunde yde sit beskedne Tilskud ved at bestemme, at den Slags skal der ikke betales Gebyr for, melder Staten sig straks fra, og for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse, siger Staten paa Forhaand: Ja, men vi skal sandelig have vore Penge. Naar man mener, at Omkostningerne ved disse Sager spiller nogen Rolle, vil jeg henstille, at man da ogsaa lader Staten yde sit Bidrag, saa meget mere som noget af det mest givtige for Staten vel nok er Tinglysningsgebyrerne og Retsgebyrerne i det hele. Disse er i Virkeligheden alt, alt for store, naar man ser hen til, hvad Retssystemet koster det danske Samfund.

Jeg vil altsaa tillade mig at henstille, at der til Sagens Behandling bliver nedsat et Udvalg, og jeg haaber, at det dør maa vise sig, at vi kan naa til en, ja, jeg vil gerne sige enstemmig Indstilling. Den ærede sidste Taler begyndte ganske vist at tale om Mefisto — det lyder jo altid saa uhyggeligt, naar Mefisto optræder —, og der var en lille Djævlesplint i de Betragtninger, det ærede Medlem gjorde gældende, men den højtærede Justitsminister maa vel saa i den Forbindelse være Dr. Faust, og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, tør man maaske sige, er Gretchen, og Gretchen ydede sin uforbeholdne Tilslutning til dette Lovværk, saa det er maaske muligt, at vi trods alt kan faa et godt Resultat ud af den Udvalgsbehandling, som jeg venter kommer i Stand.

Gunnar Fog-Petersen: Det lille Lovforslag, der her foreligger, er, saa vidt jeg kan se, Udtryk for et praktisk Greb om Tingene, som hidtil har manglet ved Behandlingen af det foreliggende Spørgsmaal. Det har ikke været nogen Hemmelighed, hverken for praktisk arbejdende Jurister ud over Landet eller for Lovgiverne, som i sin Tid var med til at vedtage Tinglysningsloven, at den Bestemmelse, der her søges ændret, ikke lod sig gennemføre i Praxis. Det er

derfor med stor Tilfredshed, jeg anbefaler Lovforslaget til Vedtagelse og tilføjer en Tak til den højtærede Justitsminister, fordi han ved dette praktiske Greb om Tingene nu løser dette Spørgsmaal.

Om man vilde, kunde man godt sige, at det var et Nederlag for en vis Teori, der her blev konstateret, men det har jeg ingen Interesse i at uddybe. Jeg ønsker blot at fastslaa Værdien af det, der foreligger.

Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (C. J. F. Sven) mente, at man kunde gaa over til den Betragtning, at der af de Borgere, som ikke hidtil havde faaet deres Rettigheder eller eventuelle Rettigheder klart og tinglyst, burde betales en Erstatning. Det tror jeg ikke, det er værd at komme ind paa af mange Grunde, dels fordi saare mange, navnlig i den Landsdel, jeg repræsenterer, Nord- og Vestjylland, hidtil slet ikke har vidst, at denne Lov indeholdt saadanne Bestemmelser, dels fordi mange af dem ikke har Raad til at indlade sig paa det, hvis noget saadant skal knyttes til Loven. Ud fra samme Betragtning kan jeg give min Tilslutning til, hvad det ærede Medlem sagde om, at Staten, naar den har den smukke Tanke at ville billigøre Tinglysningen, da selv burde have taget et Skridt i samme Retning, og naar det ærede Medlem tilføjede, at Tinglysningsgebyrer og Retsgebyrer i Almindelighed er alt for store her i Landet, mener jeg, at han har fuldkommen Ret deri. De er ikke helt sjældent en Hindring for, at Folk søger deres oven i Købet klare Ret.

I Lovforslagets § 2 staar der i 3die Stykke:

„Desuden kan Dommeren, hvis han skønner det fornødent, med 12 Ugers Varsel ved Bekendtgørelse to Gange i Statstidende og et eller to af de mest udbredte Dagblade i Retskredsen“

o. s. v. Da Lovforslaget formentlig skal i Udvalg og dets Enkeltheder nærmere overvejes, vil jeg henstille til Overvejelse at indføre en Ændring her. Naar der er Tale om at billigøre Adgangen til Tinglysning, bør det, naar man vil bekendtgøre dette, være tilstrækkeligt, at man gør det een Gang, og for saa igen at trække lidt til den anden Side vilde jeg gerne have, at der stod: „og et eller flere af de mest udbredte Dagblade i Retskredsen“. Hvis man siger „et eller to“, skaber man derved et Privilegium for de ældste og største Blade i Retskredsen, og jeg tror ikke, dette er den højtærede Justitsministers Hensigt. Som gammel Redaktør ved jeg, hvor stor